

«El Japó manté intactes moltes creences i costums tradicionals»

VIATGES. L'Agnès Pérez Massegú ens conta la seva experiència a Kyoto com a estudiant d'un programa intensiu de la llengua i cultura del país del sol naixent a la universitat de Ryukoku, en japonès, «la vall del drac».

Quan vaig començar a estudiar japonès a la universitat vaig comprendre que dominar-lo no és fàcil i que, si realment volia aconseguir alguna cosa, havia d'anar directament al lloc dels fets: al Japó. Des de petita sempre m'ha interessat molt la cultura japonesa, així que vaig decidir anar a Kyoto, una de les ciutats nipones més importants que, tot i ser gran, també manté un toc tradicional que hi dona un encant especial. I és així com el setembre del 2011 vaig agafar un avió cap al Japó.

Llac del temple de Daigoji

No vaig tardar gens a experimentar la gran puntualitat japonesa i a trobar-me amb alguns dels més de mil temples que té Kyoto, però m'esperava molt més. A més d'una pila de paperassa aclaparadora, em vaig haver d'habituar al barri i a un munt de gent parlant-me en japonès. D'altra banda, m'havia d'acostumar a una ciutat que diferia de Manresa fins als detalls més insospitats: als carrers, gairebé et topaves amb més bicicletes que vianants i, en comptes de coloms, hi havia corbs gegants que quan cridaven no semblaven ni ocells. Aquí, «Don Quijote» no és més que el nom d'una cadena de botigues famosa amb un pingüí com a mascota, i els animallets bufons inunden tots els anuncis i cartells de restaurants. Per sort, però, no estava sola: si una cosa caracteritza els japonesos és l'amabilitat i la predisposició a ajudar quan calgui.

Camí d'entrada al santuari de Fushimi Inari

La meua vida pintava d'allò més interessant: a partir d'aleshores viuria en una residència juntament amb gent de llocs tan diversos com són el Japó, la Xina i Hawaii. A més, aniria a una universitat budista a estudiar japonès més de vint hores a la setmana amb estudiants d'altres països. El meu barri no es quedava enrere, i és que visc a deu minuts a peu del santuari Fushimi Inari, famós per tenir milers d'arcs vermells «torii» en fila o, encara més, per ser el que apareix a la pel·lícula de «Memòries d'una geisha». El Japó és un país fascinant: és un país tan avançat tecnològicament, que fins i tot les tasses dels vàters s'escalfen perquè no passis fred, però en canvi manté intactes moltes creences i costums tradicionals com, sense anar més lluny, l'elegant i parsimoniosa cerimònia del te. Una de les coses, però, que més em va cridar l'atenció mentre anava visitant temples i santuaris va ser que, encara que no siguin creients, els japonesos solen demanar desitjos als déus i comprar amulets «omamori» molt freqüentment. Un altre tret molt interessant és el canvi tan notori dels paisatges amb el pas de les estacions i la importància amb què les tracten. Cadascuna té un tret particular: el cant de les cigales i els focs artificials estiuencs, les fulles roges «momiji» de la tardor, la neu hivernal i, finalment, les flors del cirerer de la primavera, les quals celebren amb especial dedicació menjant i bevent a sota dels arbres florits.

Ara ja no sabia viure sense bicicleta, els crits dels corbs són el pa de cada dia i per fi puc llegir i parlar en japonès amb relativa normalitat. També he vist volcans i boscos de bambú, cabanyes tradicionals i he meditat en un temple. Al Japó, la primavera simbolitza l'esperança, un nou començament; és l'època en què la naturalesa reneix. Els anima a seguir endavant.

Temple Kinkakuji, o Pavelló Daurat, al nord-oest de Kyoto. Fotos: Agnès Pérez Massegú

